

Nekega leta me je izplačal klopotec. Sredi vinograda je bil na dolgem, debelem drogu, skozi katerega so bili klini, da se je lahko prišlo na vrh. Klopotec je bil velikansk in ropotal je tako močno, da je bilo dedku kmalu preveč. Dali so ga zavreti. Jaz pa bi bil rad poslušal klopotanje. Zlezel sem skrivaj po klinih do klopotca. Bil je popolnoma miren. Komaj pa sem ga prijel, hoteč ga odvreti, je potegnil močen veter. Klopotec se je zasukal, jaz pa sem — ležal na tleh. Nekaj časa sem počival, potem pa sem skrivaj zlezel iz vinograda. Teden dni so me menda bolela rebra.

Drugokrat pa sem bil nehoté hudoben. S teto sva iskala kostanje. Našel sem táko okroglo gobo, iz katere se kadi. Saj jo poznate: na pašnikih se večkrat nahaja. Hotel sem le nekoliko „ustreliti“ proti teti. Stisnil pa sem preveč gobo in teta so bili v lice, kakor dimnikar, in dolgo niso nič videli. Zatožili so me materi, in bil sem ostro kaznovan.

Kaj pa je bilo nekoč! Spali smo na blazinah, ki so bile položene na tleh. Jaz pa sem imel v mladosti čudno slabost, da sem namreč v polusnu večkrat vstal in hodil po sobi.

Tistokrat se mi je spet nekaj sanjalo in hotel sem vstati. Poskušal sem stopiti na tla.

Ker pa so bila preblizu, se nisem mogel za vse nič spametovati. Zvaljal sem se z blazine na deske. Iskal in iskal sem z nogami tal, na katerih sem ležal.

Meni se je zdelo, da je vse to postelja brez konca in kraja. Privaljal sem se do velikega zaboja, ki je slonel ob steni. Bog ve, kaj sem počel, da se je poveznil zaboj name. Grozno sem se prestrašil in — tih seveda nisem bil. Dedek in drugi so me iskali najprej z rokami po blazini, a ko me niso našli, prižgali so luč. Ko bi ne bil kričal, bi me bili pač prav težko našli. Ej, to vam je bilo smeha še drugi dan! Meni pa se zdi, da sem se takrat vsaj nekoliko rešil tistega neumnega tavanja v spanju.

To so torej one nezgodice, ki se vpletajo med prijetne spomine na Grofov vrh, katerih pa nikakor ne kalé.

Kedar vidim po dolgem času od daleč ono hišo na Grofovem vrhu, zdi se mi, da gledam neko bajko iz davnih, davnih dnij, v srcu pa mi je tako milo, aj tožno — milo.

Vojaške vaje.

„Prihodnji teden pridejo pa vojaki k nam!“ tako je zašumelo mej bivalci lepe vasice Brinje. Vse se jeanimalo za to Brinjarjem nenavadno novico, mlado in staro, malo in veliko. Da je bilo mlado ljudstvo še bolj radovedno nego starejše, tega mi ni treba še posebej praviti. Za vse Brinjevske otroke seveda ne morem biti poročnik, kako so se vedli ob tem prihodu domovinskih braniteljev; saj sem še jedno družinico težko ujel, da vem o njej kaj natančnejega poročati iz te za Brinje preimenitne dôbe.

Na vrtu pred lepo hišo skoro v sredi vasi so bili zbrani trije glasno govoreči dečki, domača dva, šestletni Jožko in dvakrat toliko stari Ivanek, pa sosedov Matevžek. Seveda se je sukral ves njih pogovor le okoli vojakov, ki so bili napovedani, da pridejo že nastopni ponedeljek na jesenske vaje. Mali Jožko še poprej nikoli ni videl vojakov, to se pravi, živih ni še videl, a naslikanih je imel dokaj v svoji zbirki, katero je imenoval „igračé“. Ivan jih je pa že večkrat opazoval v mestu; jako rad je hodil gledat vojaške vaje v prostem času, zlasti od takrat, ko je bil njegov starejši brat Nace pri vojaki. Zato se je Janko najrajše pridružil takrat, kedar so se otroci igrali „vojake“; tudi malega Jožka je že naučil, da je znal dokaj točno sukati puško in mahati z leseno sabljico ter se junaško obračati na desno in levo; celó vojaški „stopaj“ mu je bil že dokaj utrjen v detinskih nožicah.

Lahko si torej mislite, s kolikim veseljem so naši mladi junaki vsak po svoje pričakovali napovedanih vojaških vaj. Vendar vsako veselje ima tudi svojo senčnato stran. Sosedov Matevžek je namreč nalašč strašil nezkušenega Jožka, češ, kako zelo je nevarno gledati vojaške vaje, kako grozovito streljajo, kako strašansko hitro dirjajo čez njive in travnike itd. In ko je videl hudomušni Matevžek, da se plašljivi Jožek že bolj boji nego veseli vojakov, ga začne še bolj dražiti.

Slednjič pride zaželjeni ponedeljek. Na vse zgodaj se spravijo naši junaki na hribček pred vasjo, da bi od tam gledali velike vojaške vaje. Kmalu zagledajo tam na daljni cesti visoke in dolge oblake prahú; nato zazró tudi vojaške čete: dobro se razločijo pešci, konjiki, topničarji itd. Čim dalje bliže se pomika vojska, razdeljena v „naše“ in „sovražnika“! Kar zaigra v bližini vojaška godba! Kaj tako lepega in veselega pa še ni slišalo Jožkovo uho. Tisto cviljenje in „navžanje“ ob ženitninah še senca ni bilo proti tej godbi. Hitro mu izgine ves strah in junaško začne stopicati po travi, kakor bi se hotel kosati z vojaki; in še celó veselo ukati je začel.

Seveda, ko bi bila pri vojaki zmiraj le godba, bi bilo prijetno vojaško življenje in privadil bi se ga v kratkem, kakor je bilo videti, tudi bojzljivi Jožko. A tu je opazil polagoma še marsikaj drugega, da mu je kar sapo zapiralo. Slednjič pa se blizo njega iz velikanskega topa zabliska in pokadi ter strašno zagrmí! Jožek se začne tresti in — milo jokati; sam ne vé, kaj bi bilo bolje delati z rokami, ali bi tiščal ušesa ali bi brisal solze iz očíj. Zastonj ga tolaži Ivanek, zaman se pridruži tudi Matevžek in zagotavlja, da se je unkrat le šalil, da ne bo nič hudega, da v topu ni krogle in da streljajo le „na slepo“ ter da je povrh tega top obrnjen na drugo stran itd. Vse, vse ne pomaga nič, kar nič — preplašeni Jožko ne pozna nobene druge pomoči nego ono, ki se jo je naučil menda od zajca — hitro, kolikor zmorejo male pete, beži in teče naravnost domov — v varni kotiček za peč, ali menda pod posteljo, tega ne vem več natanko!

Oba, Janezek in Matevžek, sta bila seveda tega vesela, da vsaj ni bilo treba vedno paziti na malega bojzljivčeka, ter sta se lahko še bolj bližala vojakom in si marsikaj natančneje ogledala in zapazila, kar jima utegne pozneje še koristiti.

Nekaj tednov se je še vedno govorilo mej mladim svetom o lepih vojaških vajah in seveda večkrat tudi kaj omenilo o Jožkovi pogumnosti. Vendar so se slednjič tudi tega naveličali in pri miru pustili Jožka, ki je po svojem „nečastnem“ begu že mnogokrat ponavljal trdni sklep, da bežal pa že ne bo več, ko bi se primerilo še kaj hujšega.

Ko so minule vojaške vaje, je prišel na odpust starejši brat Nace. Vsi so se ga zelo razveselili, še posebno pa Jožek, zakaj dobri Nace ni prišel prazen, marveč vsakemu je prinesel za spomin iz mesta kako darilce, — Jožku pa največje, namreč bobenček za vojaške igre. Sedaj so se pa v Brinju na novo začele vojaške vaje, namreč mej otroci. Ivan je naučil Jožka bobnati s takim uspehom, da je zatrjeval glasno in slovesno: „Kadar bom tako velik, kakor je naš Nace, pojdem tudi jaz v vojake; pa ne drugače, kakor če me vzprejmó — za bobnarja!“

„Internus.“

